

Björn Höcke

Autor: Tomislav Sunić

Pokaždé, když se ambiciózní nacionalistické straně podaří zajistit si parlamentní křesla, nebo dokonce nějaký podíl na výkonné moci, propadnou její příznivci neochvějně víře, že systém se zmítá ve smrtelných křečích a předhánějí se v deklaracích nástupu zářivé nacionalistické éry. Během uplynulých více než 70 let se tato prospěchářská (byť neprospěšná) představa pevně usadila v myšlení nespočtu bělošského nacionalismu nakloněných voličů v Americe i Evropě, což nevyhnutelně a rychle vede ke chronickému zklamání. Od Národního shromáždění Marine Le Penové ve Francii přes rakouské Svobodné, belgický Vlaams Belang až po nedávno zformovanou rádoby fašistickou vládu Giorgie Meloniové v Itálii, kýžený druhý prezidentský Donald Trumpa nebo šestákové latinskoamerické kopie Bolsonara tyto viditelné nacionalistické figury dříve či později sklouznou k parodii sebe sama. A když už se snad nějakým zázrakem protáhnou brankou k pákám moci, hned na druhý den začnou způsobně recitovat všechny předepsané homilie systému.

Příčiny těchto obrátů jsou nasnadě. Lákadla parlamentní či prezidentské funkce jsou mocná a liberální pozlátka a půvab snadno odzbrojí i ty nejzarytější bílé nacionalisty. Nezapomínejme navíc na to, že od roku 1945 investoval systém nespočetné miliony do budování zábran a mnoha řad *cordons sanitaires* právě proto, aby znemožnil nějaké přehnaně ambiciózní nacionalistické skupině zpochybnit poválečné liberální uspořádání.

Užitečnou případovou studií nám může být národně-konzervativní strana **Alternativa pro Německo** (AfD), která se v uplynulých letech a zejména v posledních měsících etablovala jako jeden z hlavních uchazečů o politickou moc v řadě spolkových zemí. Vládnoucí levicová „semaforová“ („Ampel“) koalice ani ostatní členské země EU už se ani příliš nesnaží skrývat své obavy, že se „nákaza“ AfD rozšíří i na jejich dvorek. Proto se systému kladně nakloněná

média stále zoufaleji uchylují k démonizaci strany a hojnému ověnčování nálepkami z bohatého arzenálu fašistických nálepek.

Německo není jen finanční a hospodářské dynamo Evropské unie, funguje také jako hlavní vojenský a zpravodajský uzel americké moci na eurasijské pevnině. Systém a jeho satrapové v Evropě, počítaje v to i podlézavá média od Washingtonu přes Berlín až po Tel Aviv, jsou nerozdílně na nohou nad údajnými plány AfD vykolíkovat pro Německo odlišnou cestu.

Na domácí frontě se pak AfD vyslovuje kriticky k neevropským imigrantům a vcelku energicky volá po repatriaci do jejich domovských zemí. V zahraničněpolitických otázkách zástupci strany dávají najevo nechuť vůči oficiální politice země k Rusku, a také stále otevřeněji kritizují německou vojenskou pomoc Ukrajině. Ještě před vypuknutím války v únoru 2022 se v médiích mluvilo o AfD jako o „prokremelské partaji“. Přihlédneme-li však ke katastrofálnímu krveprolévání mezi Rusy a Němci v průběhu 20. století, jeví se smířlivější, „proputinovský“ postoj strany vcelku pochopitelně.

Nad očekávání dobré výsledky AfD v letošních říjnových zemských volbách v Hesensku i největší a nejbohatší spolkové zemi Bavorsku dále potvrdily rostoucí oblibu strany. V Hesensku jí volilo 18,4 % lidí, v Bavorsku pak 14,6 %. Raketový vzestup AfD značně šokoval nejen vládnoucí semaforové elity, ale také seniorní partnery ve Washingtonu.

Sotva pak může někdo pochybovat, že otázka nezvládnuté – a nezvladatelné – neevropské migrace je hlavním hybatelem spektakulárního vzestupu AfD. Většina jejich voličů má plné zuby odborné neschopnosti vládnoucí koalice, již se nedaří zkrotit ceny energií, ani se vypořádat s nepříznivým vývojem v důchodovém systému. Proto se všichni poohlížejí po změně. Nedávné bezprecedentní úspěchy AfD v západoněmeckých spolkových zemích ukazují, že její obliba se už dávno neomezuje na její tradiční bašty v někdejší východní Německu, jako je Durynsko. Pokud nedojde k zákazu nebo postavení strany mimo zákon ještě před na příští rok naplánovanými volbami do Evropského parlamentu – což nelze úplně vyloučit – AfD nejspíš do dvou, tří let zdvojnásobí svých současných 78 křesel v Bundestagu.

Při bližším ohledání řadoví členové a příznivci AfD zdaleka nepůsobí jako tolik hanění pravíkoví radikálové, volající po revoluci a ohrožující ústavní pořádek země, jak často varují média hlavního proudu. Program strany by se dal charakterizovat jako poněkud aktualizovaná verze toho, co kdysi zastávala stále vlivná německá křesťanská demokracie (CSU, CDU). A zatímco AfD vyplňuje prostor uvolněný těmito zkostratělými „konzervativci“, ti se stávají stále obtížněji rozlišitelnými od stran vládnoucí semaforové koalice. To pochopitelně není nic nového ve staletí staré šarádě, známé pod vznešeným jménem „liberální parlamentní demokracie“. Neodbytně se na mysl dere vzpomínka na předního myslitele antiliberalismu **Roberta Michelse** a jeho klasický popis korupce neodmyslitelně zakódované do genetické výbavy stranického demokratického parlamentního systému. 1]

Ještě více na komoru – byť zdaleka na tak akademicky – míří někdejší bestseller zesnulého **François-Bernarda Huygheho** *La Soft Ideologie*, vydaný před třiceti lety, kde v plné nahotě ukazuje hrané nepřátelství parlamentní levice a pravice. Proto tedy křesťanský konzervativec

prohlašuje: „Madam Marquise, líbí se mi váš rozkošný zadeček,“ („*Madame la Marquise I like your cute butt*“) načež levicový sociální demokrat odpovídá týmiž slovy, ovšem v převráceném slovosledu „Váš rozkošný zadeček se mi líbí, madam Marquise“ („*Your cute butt I like Madame la Marquise*“.) 2] Čím více se poměry v liberálním systému mění, tím stejnější musí zůstat, jak jsme viděli v klíčových státech amerického volebního systému během sčítání hlasů v listopadu 2020, plného nezodpovězených otázek.

Právě musí i AfD, chce-li přežít v prostředí ostržícího dohledu nejnovějšími technologiemi vybaveného německého státu, dodržovat hlavní nařízení systému jeho kánon. V prostředí německé politiky to znamená striktně ctít narativy oficiální autocenzury – a přidat k tomu rituální cesty do Izraele. Vlivná osobnost AfD, jeden z otců-zakladatelů a současný čestný předseda **Alexander Gauland** krátce po útocích Hamásu ze 7. října a následné izraelské odvetě v Pásmu Gazy zopakoval: „**Tím, že stojíme za Izraelem, bráníme také náš vlastní způsob života.**“ 3] Jeho pokusy zalíbit se židovským kruhům ovšem v očích těchto přísných arbitřů jen stěží vymažou jeho starší vyjádření ohledně národně socialistické německé minulosti. Před několika lety se nechal slyšet, že „**nacisté byli kousíček ptačího trusu na jinak velkolepých německých dějinách.**“ 4]

Císařovy nové šaty

To, co znamenají pro věřící katolíky **Medjugorje** (Međugorje), Fátima či Lourdy, je dnes Jad Vašem pro představitele západní politické třídy, německé především: cíl povinné pouti a spočinutí. Bez ohledu na množství i rozsah aktů německé filosemitské pokory se Ústřední rada německých židů zatvrzele brání pokusům AfD o sbližování. Po nedávných útocích Hamásu na kibucy poblíž Gazy dokonce izraelská vláda a její hlásná trouba v Německu prohlásila AfD, „**stranou, která poskytuje politické útočiště pravicovým extremistům i protiizraelským náladám a pokouší se zlehčovat německou nacistickou minulost a holokaust.**“ 5]

Aby tedy AfD přežila, musí neustále snášet a předkládat nové a nové důkazy, že se řídí pravidly nastavenými systémem. Jedna z nejvlivnějších žen v AfD, spolupředsedkyně Alice Weidelová, si tyto mimikry osvojila navýsost dobře. Ve snaze už předem umlčet výpady nosí císařovy nové šaty. Weidelová, vysoká, pohledná žena nordického fenotypu mluvící jemným hlasem může být dokonalým prototypem moderního konzervatismu, takřka dokonalá shoda s obrazem tradiční árijské ženy jako z maleb **Seppa Hinze nebo Brekerových soch**. S dokonalým makeupem a oblečena do tmavě pastelových barev působí jako perfektní vzor pro středostavovské Němky z větších měst. „Nevysílá“ však pouze na konzervativní frekvenci, činí tak na všech politických vlnových délkách a pro příznivce různých způsobů života. Otevřeně lesbická politička žije se srílanskou herečkou, takže je alespoň na jisté úrovni „v bezpečí“ před hrozbou jak v Německu silné **Antify**, ukřičených zastánců LGBTQ+, tak i rozmanitých pestrobarevných fandů multikulturní diverzity. Telegenická Weidelová hovoří vždy velmi uměřeně a v ničem nepřipomíná transku ze San Franciska nebo nějakou drsnou berlínskou lesbu-motorkářku. Navzdory svému neortodoxnímu soukromému životu dobře ví, jak dávat na odiv konzervativní fyziognomii, v níž lze snadno nalézt prvky tradiční *Frömmigkeit*, tedy oddaného mateřství německé ženy. Jak dobře to bude fungovat na ženské

obecenstvo, ukáží následující měsíce.

Asi nejzajímavějším mužem v řadách AfD dlouhodobě je **Björn Höcke** a jeho frakce Flügel (Křídlo), velmi populární především mezi vzdělanější částí tvrdého nacionalistického jádra a mladými přívrženci dnes zakázané NPD. Nemusíme dodávat, že německé tajné služby, eunušským jazykem dnešní doby označované jako „orgány pro ochranu ústavnosti“, sledují každý Höckeho krok i slovo pozorným zrakem.

Pochopit AfD znamená v prvé řadě porozumět německé vysoké kultuře s jejími komplexními a křivolakými dějinami. Po ztrátě pětiny svého předválečného obyvatelstva (přes deset milionů vojáků i civilistů) do roku 1950 v důsledku ohromných masakrů, bombardování, vyhánění i špatného zacházení v táborech z rukou západních i východních spojeneckých mocností a následných 75 letech, vyplněných neúnavnou převýchovou z rukou amerických, převážně židovských mentorů, jistě nelze na německé politické scéně čekat zázraky. 6] Dějiny však vždy zůstávají otevřené a s novými, citelnými otřesy v Evropě i na Blízkém východě se možná dočkáme změn nejen v Německu, ale také napříč celým Západem. Pokud tedy nepřijmeme za své a neuvěříme v záhadná, mnohoznačná, „mnohobožská“ slova Martina Heideggera na sklonu jeho života: „*Nur noch ein Gott kann uns retten.*“ 7]

Poznámky:

1] Robert Michels, *Political Parties; A Sociological Study of the Oligarchical Tendencies of Modern Democracy* (1911 Kitchener; Batoche books, 2021), pp. 224-235.

2] François-Bernard Huyghe, *La Soft-Idéologie* (Paris: R. Laffont, 1987).

3] David Gebhard, „**AfD streitet über Israel-Unterstützung**“, *ZDF-Heute* (15. října 2023)

4] „Gauland: Hitler nur „Vogelschiss“ in deutscher Geschichte“ in *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, June 2, 2018.

5] Dirk Kurbjuweit, „Germany Must Stand Unequivocally with Israel“, *Der Spiegel*, Oct. 13, 2023.

6] T. Sunic, *Homo americanus; Child of the Postmodern Age* (kap. III, “Brainwashing the Germans”), (London: Arktos 2018), s. 74-86 a násl.

7] Martin Heidegger v rozhovoru, “Nur noch ein Gott kann uns retten,” *Der Spiegel*, 31. května 1976. (česky: **Už jenom nějaký Bůh nás může zachránit**, Oikoymenh 2013)

Úvaha Tomislava Suniće **Germany’s AfD: Controlled Opposition** vyšla na stránkách The Occidental Observer 26. listopadu 2023.